

па је Кромвел био принуђен да направи компромис са феудалним круговима одричући се овог првог устава Енглеске. После неуспеха овог првог устава, у Енглеској више никад није донет писан устав а то се пре свега објашњава неуспехом револуције која ће заувек да буде осуђена и одбачена у Енглеској. Зато се и каже да се Велика Британија сматра земљом са специфичним уставом и изворима уставног права јер нема писани, већ један традиционалан устав. Неуспех енглеске револуције је пољуљао поверење у масе и њихов покрет, а учврстио углед институција, пре свега енглеског Парламента. У духу енглеског парламентаризма и традиције, Парламент није пошао за тим да донесе писани акт који би заокружио уставни развитак Енглеске. Енглеска је направила другачији избор и определила се за спој друштвене праксе и традиције тако да уставна правила нису била само писана, него и неписана, састављена и из обичаја и конвенција. Енглески устав има хетерогену структуру, више елемената међу којима превладају с једне стране уставна правила (the law of the constitutions) а с друге стране обичаји, односно конвенције (conventions). Уставна правила су такође разноврсна, са стаје се из четири елемента и ту на првом месту долазе историјски акти који су обележили и трасирали енглеску уставност као што су Велика повеља о слободама од 1215. Петиција о правима од 1628. Закон о правима од 1688. и др. Даље, у та правила улазе и закони које доноси Парламент и који регулишу различита питања из уставне материје као што су рецимо Habeas corpus Act од 1679. Act of Settlement од 1701., Act of Union од 1707. Закон о реформама од 1832. 1867. и 1844. Закон о Парламенту од 1911. Вестминстерски статут од 1931. и др. Трећи елемент енглеског устава чине судске одлуке којима се тумаче закони и оне су важне зато што је судски пракса значајан извор права ове земље. И на крају, у уставна правила спадају и правила common law-а, а то су извесна правила и начела поникла из енглеског устава а нису донета од Парламента. Та правила сачињавају тзв. прерогативе круне, обавезе судова да примењују законе Парламента, као и неке основне слободе и права који су потекли из тих правила, као слобода говора и удруживања и сл. Другу целину, део енглеског устава, чине обичаји односно уставне конвенције. Уставне конвенције регулишу добар део уставне материје, али то нису обавезна правила понашања, већ се примењују сама по себи. И енглески уставни обичаји не заостају по важности за актима историјског карактера јер су и они део богате енглеске традиције. Иако ови уставни обичаји нису толико стари као неки други обичаји они су важни за енглеско уставно право и за регулисање њеног политичког механизма, функционисање њеног парламентарног режима. Велика Британија има богату праксу уставних